

evo me pred vami, da mi oprostite, ker vas sem tako nehvaležno zapustil!“ Objemši očeta in potlej še mater, brate in sestre, začel je jokati, kakor majhen otrok. Stariši na prvi hip niso mogli verjeti svojim očem, da bi to njihov Ivanek bil; tako lep, tenák in krepák mladenič je stal pred njimi. Spoznavši ga, objemali in poljubovali so ga brez krajin konca. Ko jim Ivan ob kratkem razložil vse, kako se mu je godilo, kar je otišel iz doma, pristavi naposled, da so zdaj vsi bogati in srečni, ter se ne bode več treba očetu mučiti s težavnim rokodelstvom

spoštovan človek. Stariše je pustil na svojej grajščini, kjer so visoko starost doživeli ter ves čas svojega življenja Boga prosili sreče in blagoslova svojemu sinu.

(„Smilje.“)

H i š a.

Veselo so se igrali otroci na cesti. Kar pribuči veter ter razkropí male drobljance na vse strani. Kako dobro je bilo, da so otroci znali kraj, kamor veter nij mogel za njimi. Nu, zdaj le razgrajaj, kolikor se ti poljubi, stari razgrajaj! Ne bojimo se te, ne; tukaj v hiši pri očetu in materi smo v varnem zavetju, ter gledamo pri zaprtem oknu, kako se jeziš in noriš zunaj po cesti, po polji in po vrtéh. Ha, ha, kako ropotaš z vrati in okni! A vse zamán, v hišo ne prideš, dobro smo se zaprli; zato je napravil ključaničar ključe in ključanice.

Veter vidéč, da ne more v hišo k nagajivim otročičem, da bi jim preobrnil nekoliko miz in stolov, potegne jo gori na streho, poruka veternico, mlati in razbija po strešnih opekah, kakor da bi bil zblaznel, pogleda skozi lino v podstrešje ter jo pobriše naravnost v dimnik, kjer se bučéč sprehaja doli in gori. To je bila godba, kakoršne nijste slišali še nikoli. Ako bi ne bil dimnik tako dolg, gotovo bi jo bil stari razsajač pobrisal tudi v kuhinjo. To bi bilo zanj! V kuhinji je bilo vse polno skled in skledic, pladnikov,

loncev starih in novih, velikih in majhnih, kozic in rén, kotlov, ponev in drugih takih stvari. Kako prijetno bi se dalo ropotati s kotli, renami in ponvami!

A nikjer nij mogel veter napraviti kake škode trdo zidanej hiši. Doli v klet se mu ne poljubi, pogledal je samo pri ključnici in zdelo se mu je ondu pretémno in predolgočasno. Veliki sodi in kadí so stale notri, ki se ne dadé tako lahko prevračati, kakor bi se njemu poljubilo. Tam v kotu je korun in repa v velikih kupih, s katerimi se tudi ne da igrati, kakor bi rad. Bolj prijetno se mu zatorej zdi zunaj na dvorišči. Tu je začel v kolo vrteti slamnate bilke, listje in kurje perje, da je bilo veselje gledati kako so plesali. Potem ofide pri odprtih vratih v skedenj, kjer je pibal po ogrédji in lémezih, ter celó vrbcem v gnezdih nij dal mirá.

V hleve na dvorišče pa nij mogel. V prvem hlevu so stali lepi konjiči, ki so zobali rumeni oves iz lesenih jasel. V drugem hlevu so ležale lepe kravice na mehkem ležišči, prežvekajóč sladko senó. Takój zraven v tretjem hlevu so bili debeli in tolsti prašiči in za njimi velik hlev, polhen lepih, belih ovac, ki so prišle ravno s pašnika domóv, ter jim je bilo za veter toliko mar, kakor konjem, kravam in prašičem. To je veter zeló jezilo; prekucnil je še pred skednjem stari koč in potem jo je ves zelen od jeze popihal domóv. Kje stoji njegova hiša, tega vam povedati ne znam, pa me tudi malo briga, ker vesel sem, da morem v hiši stanovati, ki me varuje vetra in hudega vremena. V hiši so pa moji preljubi stariši, ki mi dadó jesti in piti, pa tudi mehko posteljo, v kateraj sladko in mirno spim.

— é.

Volčja črešnja ali páskvica.

Oče so šli sè svojima otrokoma, dečkom in deklico, na bližnji griček. Otroka sta se veselila in sta brała rudeče jagode, ki so rasle v obilnem številu po močvirnej dolini poleg ceste.

Zdajci zaslišijo oče veseli krik svojih otrok ter se čudijo, kaj bi bil vzrok tolikemu veselju. Pristopijo bližej ter vidijo, kako držita otroka v roki vsak po lep sadež, ki je podoben rudečej črešnji ter ga ogledujeta, da bi ga okusila.

Oče vzamejo otrokoma črešnje iz rok, vržejo je na tla in je pomandrajó z nogama. Potlej izderó iz zemlje še rastlino s črešnjami vred, ki so na njej rastle ter jo tudi pokončajo. Otroka začneta godrnjati ter z nejevoljo pogledujeta očeta. A oče molcé in gredó dalje.

Naposled otroka vendar povprašata očeta ter pravita: „kako ste vendar mogli, ljubi oče, najlepši sad z nogami poteptati? Zakaj ste storili tako?“

„Otroka“, odgovoré oče, „ako bi bila óni sad jedla, bila bi umrla, ker to je bil sad od volčje črešnje ali páskvice, ki je zeló strupena rastlina.“

Otroka pobesita oči ter se očetu zahvalita, rekoč: „ljubi oče, zakaj nama niste tega poprej povedali? Midva bi vas ne bila žalila z najinim mrmranjem.“

Oče odgovoré: „ravno vajina nejevolja in mrmranje mi nij dalo govoriti. Ali ménita, da bi vama bil branil sladke in zdrave jagode brati? — Zdaj tedaj vesta, kakega veselja vama ne privoščim.“ Tako so ju podučili oče.